

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 50 - II any

Dissabte, 22 de desembre del 1979

Preu: 25 ptes.

**Avortament
legal a la
CASA GRAN**

**NO
hi ha hagut
acord
entre
Socialistes
i C i U**

pàgines 4 i 5

**22
trens
nuclears
han
passat per
Granollers**

pàg. centrals

Cordar-se l'abric o prendre les eines

Corresponc a l'amable oferiment de la revista amb quatre ratlles que volen ser com una tarja de Nadal: una forma maldestra de mirar de dir allò que no sabem acabar d'expressar: que tingueu un Nadal de debò. I gràcies.

Blai Blanquer

Poc temps ha, moltes veus conjuraven primaveres: pronunciaments a l'hivern. La fullaraca és fora. Només queda el que queda cada hivern: a l'hivern. La fullaraca és fora. Només queda el que queda cada hivern: quatre troncs pelats. Posats al descobert es veuen guexos.

El gat vell que tot ho vol congelat, es complau en indicar que tots els troncs pelats s'assemblen. La gent desinformada s'hi confon. I ell se n'aprofita. Senyor com és de l'hivern, programa per a tot l'any i per a tota la vida un desengany barroer: «Tira per on vulguis que això de viure tots amb tots és impossible. Està demostrat». I assenjala amb el dit tots els troncs pelats i guexos de la història.

Però els del terròs us poden dir al cor mateix de l'hivern, la fruita que prepara cada arbre despulalat per quan li arriba l'hora. I així varen poder desmentir el parany barroer.

Semblava que gairebé tothom quedava vacunat contra aquell desengany radical fins que, de cop, ens hem posat les mans a les butxaques amb cara de pomes agres. Quan el pare no té pa, només la canalla s'avé a ballar.

Això encara no és tot: ara ens ronda un altre mal microbi: el desencís. Més perillós que l'hivern forçat i la pobresa. Perquè, quan ens atueix el fred, podem picar de peus i fer fogueres. I quan som pobres podem cantar. Però quan emmalaltim no som capaços de res. L'enemic ens ha ocupat el cor i els ronyons. Mala peça al teler.

Amb els calaixos eixuts i l'ànim socarrimat, més de quatre es corden l'abric i es poden a desitjar l'hivern. Però d'altres n'hi ha que prenen les eines i se'n van a cavar i a podar per preparar una incerta i llunyana primavera.

Com a cristià que vull ser, jo m'apunto als que prenen les eines. I, ara que ve Nadal, demano al Déu etern en qui crec, que em faci néixer l'esperança al cor aquest hivern i tots els hiverns de l'any i de la vida, per treballar per una primavera que ja he après que mai no ho serà del tot.

Blai Blanquer

El Local «Groc»

Sr. Director:

Vaig llegir en el setmanari de la seva digna direcció, l'escrit que portava el títol «El local groc del carrer Sant Roc», i a desgrat d'ésser una carta de tipus lacrimògen i tràgic, m'omplènà de satisfacció, car crec que ja era hora que es prengués una mesura de tipus semblant.

Abans de res, la meua felicitació a la Srta. Navarrete per haver tingut aquesta fel.ç iniciativa. Aquests senyors estan acostumats a fer el que els dóna la gana, i no és estrany, car són el típic fruit d'una dictadura.

Parlen d'injustícia i no es recorden (o no es volen recordar), que l'any 1972, concretament el dia 20 d'abril, quan les entitats culturals granollerines esperaven la Caravana de la Flama de la Sardana per donar-li la benvinguda, havent de celebrar una audició doble de sardanes i tenint els permisos reglamentaris per a fer-ho; aquests senyors van fer venir impunement al mateix lloc i a la mateixa hora amb gran balafament de diners, profusió de propaganda i amb uns potentíssim altaveus, a don Alvaro de la Iglesia, esclipsant totes les entitats que havien preparat la vinguda de la Caravana, amb les seves migrades possibilitats econòmiques. Anàrem a protestar a l'ajuntament (el que subscriu, aleshores com a president de l'Agrupació Sardanista), i ens haguérem de mossegar la llengua d'impotència, davant la intencionada i burlesca indiferència del consistori que va infantar-los. Això per citar un exemple.

Parlen de l'únic local que queda a la comarca del Vallès, quan fins ara algunes entitats culturals havien de voltar de rodes a pilats per trobar un local on aixopiugar-se, mentre aquests senyors gaudien d'un lloc privilegiat en un indret privilegiat. Si no saben on anar, els senyors del local groc, poden integrar-se a qualsevol de les entitats culturals granollerines, que no tenen cap intencionalitat política (ara amb local propi), per exemple a l'Agrupació Sardanista, a l'Agrupació Excursionista, a l'Associació Cultural amb el seu departament teatral, a Joventuts Musicals, a la Societat Coral Amics de la Unió entre d'altres, o bé a qualsevol entitat esportiva de les que abunden a la nostra ciutat; poden triar a pleret entre les que s'acostin més a les seves aficions, (sempre però que no sigui per fer el brètol o el trinxeiraire).

Parlen de postures educades, i no es recorden (o no es volen recordar) de quan empastifaven de pintura a tort i a dret (persones incloses), el dia que van fer venir en Dalí a la Porxada, per dir un exemple.

I parlen d'honradesa, d'interessos partidistes i de fosques raons polítiques, quan ells foren creats sols i exclusivament amb i per aquesta finalitat, tots recordem qui va ser el seu primer president.

Intenten confondre i titllar l'actual consistori d'actituds antidemocràtiques quan és l'únic que ha estat elegit lliure i democràticament per la ciutat.

I res més, sols he intentat aclarir alguns conceptes perquè ningú pugui ésser enganyat. L'arbre es coneix pel fruit que dóna, no per paraules fàcils i fonduïsses.

M. Altimitres i Ros

Bústia

Estil i Lèxic

Sr. Director:

Distingit senyor: Us escric com a lector i ocasional col·laborador del periòdic de la vostra direcció. Crec que puc protestar que en el n.º 47, del 24 de novembre darrer, hi ha un escrit titulat «I, què és un crític?» en el qual deixant apart el fons i l'estil de l'article, molt discutibles, s'utilitza un lèxic que, potser és popular entre alguns estaments, però que és molt brut. Algú creu que parlar bé és cosa de burgesos o de «carques», i que el català característic, és malparlar. Però si a vegades és veritat a molts nivells desgraciadament, penso que cal lluitar per anar-hi en contra i no es pot admetre en els escrits. Abans de la guerra, la Caixa de Pensions i d'Estalvis (on hi portaven els diners també els obrers) dirigida per Moragas i Barret, feia campanya per parlar net amb la Institució anomenada «Lliga del Bon Mot». Penso que caldria reproduir-la sobretot per la llengua parlada, però també pel que sembla, per l'escrita.

Un exigent corrector de proves a les vostres ordres podria evitar aquests exa-

bruptes. Per la meua banda crec que no puc col·laborar en aquest periòdic si el llenguatge no és més triat per part d'alguns dels vostres autors i no es segueixen les normes dels bons escriptors. No puc ni vull, fer-me co-responsable del que jo crec que és d'un mal gust fastiguent.

Salvador Llobet

**Plaça Gran
desitja
BONES FESTES
als subscriptors,
anunciants, col·laboradors
i a tots els granollerins i un
ANY 1980
esplendorós
per a Granollers
i per a Catalunya**

Ratlles breus

Punyalades!

Jesús Maria de Leizaola, president del govern basc a l'exili ha tornat a Euskadi, després de més de quaranta anys, per lliurar els seus poders al President del Consell General Basc, sota l'ombra simbòlica de l'arbre de Gernika. Durant el seu viatge de retorn guardà silenci absolut, repassant la trista història dels quaranta anys i recordant els seus amics, companys, dels milers de bascs morts o empresonats a causa de defensar la seva entitat. Deia que no s'imaginava tanta gent que va donar-li la benvinguda, s'emocionà. Penso que els plans visuals que veien els seus ulls es barrejaven amb els quadres històrics que deu guardar en el seu interior. Però ja era allí.

A casa nostra, també rebérem el president Tarradellas amb goig i entusiasme indescriptibles. Tots ho recordem com si hagués estat ahir. Mentre Euskadi rebia el seu Lendakari, Josep Tarradellas havia manifestat al diari —segons diuen orgue oficients de Fuerza Nueva a Catalunya— barceloní: «M'estan donant de punyalades per l'espalla els mateixos que davant meu, diuen amén a tot el que jo dic». Una paradoxa rabiosa que fa vomitar: rebudes apoteòsiques i punyalades per l'esquena. Certa mena de polítics i de poble és així. I així s'ha escrit la història. Malauradament.

Joan Barcon

L'apotecari

Dissabte	22	Olivet
Diumenge	23	Arimany
Dilluns	24	Bellavista
Dimarts	25	Jonch - Pulg
Dimecres	26	Montaña
Dijous	27	Ochoa
Divendres	28	Oliva
Dissabte	29	Torrents

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Provostí

Col·laboren: Blai Blanquer - Josep Garrell i Soto - Partit dels Socialistes de Catalunya - Convergència i Unió - Montserrat Ponsa i Tarrés - J. Rovira i Tenas - R. Roca i Barrera - Josep Lluís Suelves - Antoni Jonch - R. Munné i Coll - Esteve Sarroca - M. - Joan Colomé - Montserrat Agustí Ruiz - C II - Quico Sala i Carme Garrell i Traveria

Fotos Pastor

Administrador: Ricard Causa

Correspondència: Carrer Clavé, 46

Imprimeix: Gràfiques Garrell

Vila oberta

Segona Cursa Popular de Granollers

Demà diumenge, 23 de desembre, tindrà lloc un esdeveniment esportiu, a la nostra ciutat, que mobilitarà a molts granollerins de totes les edats, que és la II Cursa Popular, promociada per l'Ajuntament i organitzada per la Comissió d'Ensenyament i Esports i Club Atlètic Granollers i amb el suport de «la Caixa».

En aquesta prova pot participar-hi tothom, els que van néixer abans del 1929 i els més jovenets del 1967, que hauran de córrer 5 quilòmetres de que consta el circuit: Porxada - Carrer Barcelona - Avinguda Victòria - Avinguda General Mola - Passeig Colón - Avinguda Sant Esteve - Carrer Girona - Carrer Minetes - «la Carretera» - Carrer Navarra - Carrer Sant Jaume - Plaça Església i Plaça Gran.

La sortida es donarà a les 11 del matí i l'arribada, no sabem l'hora que finalitzarà. No hi ha premis, però tot esportista que finalitzi la cursa li serà lliurat un diploma-record, i en el Reglament es recomana que es vagi degudament equipat.

Cantades nadalenques

Aquest any la «rotllana» de la Societat Coral Amics de la Unió, donarà tres cantades amb motiu de les Festes de Nadal: El diumenge, 23, al migdia, cantarà al Barri del Lledoner, en el local del Col·legi Anna Moggas.

La Nit de Nadal, cantarà a la Missa del Gall, del poble de Girona, Rebost de Terri, que els seus habitants han invitat a la Massa Coral, per a donar-hi més realç i fer un acte de germanor.

El diumenge, dia 30 de desembre, a la tarda, la «rotllana» sota la direcció del mestre Josep Marqués, participarà als actes nadalenques que organitza la societat Casino - Club de Ritme.

La Coral Infantil, també cantarà, el dilluns, vigília de Nadal, a la festa que tindrà lloc a la Porxada.

Nadal al Casino - Club de Ritme

Fins el dia 26 hi haurà les obres del Concurs fotogràfic «Places de Catalunya» que van patrocinar el Banc de Sabadell i «El Correo Catalán». El diumenge, 22, a les set de la tarda, s'obrirà l'Exposició del Concurs de Christmas i el lliurament de premis als participants.

La diada de Sant Esteve i el dia 30, a dos quarts d'onze del matí, a la sala-teatre es representaran «Els Pastorets», i també el diumenge, dia 30, a les set de la tarda, es celebrarà un Concert Nadalenc, amb la participació del Cor Infantil, la Massa Coral Amics de la Unió i la Coral mixta Els Gorchs.

I el dilluns, Final d'Any, tindrà lloc un Sopar i Ball, reservat als socis de la societat.

SOPAR D'HOMENATGE

A JOSEP RIERA I BUSQUETS

Pel dijous, dia 17 del proper mes de gener, és anunciada la celebració d'un sopar d'homenatge al nostre conciutadà Josep Riera i Busquets, en el que es preveu s'hi aplegarà molta gent que mantenen fidel amistat i simpatia envers l'homenatjat que gaudeix d'una gran popularitat, basada en els anys de la seva professió musical en les millors formacions orquestrals granollerines, i molt apreciat, sobretot per les seves qualitats humanes i ciutadanes.

Aquest sopar d'homenatge a l'amic Riera tindrà lloc a «Ca la Sila», a les 10 de la nit i els organitzadors de l'acte ho fan saber i hi conviden a tothom a assistir-hi per mitjà d'aquesta nota a la premsa local. La venda de tiquets és a: Societat Coral Amics de la Unió; ASVAT; Gèneres de Punt Barbany; Gràfiques Garrell i al mateix Hotel Europa.

Salvador del Bas, exposa

En aquests dies de les festes de Nadal, Any Nou i Reis, a la Sala d'Exposicions a b, del carrer Vinyamata, l'artista granollerí Salvador Del Bas, presenta les seves obres més recents que, no dubtem, la gent interessada en l'art pictòric no es deixarà d'anar-les a contemplar.

ASSEMBLEA DE L'AGRUPACIÓ SARDANISTA

El diumenge passat, dia 16 de desembre, a les deu del matí, va celebrar-se a la Casa de Cultura Sant Francesc, l'Assemblea General Ordinària de Socis de l'Agrupació Sardanista de Granollers. En l'exposició d'activitats realitzades per l'Agrupació podem destacar 37 ballades de sardanes, un Aplec, un Festival Sardanista, un Concurs de Colles, la participació en l'organització del 1.º Aplec Comarcal d'Anella, en els Focs de St. Joan, en l'Homenatge Nacional de Catalunya a la Sardana, en la Comissió d'Aplecs de les Comarques Barcelonines i la col·laboració amb diferents Associacions de Veïns i Entitats de Granollers, en la realització de ballades de sardanes.

Va tractar-se, entre altres temes, per l'any 1980, la celebració del 25 aniversari de l'Agrupació Sardanista. Com a actes principals la celebració d'un gran Festival Sardanista i Folkloric el dia de Sant Pere, aniversari de la primera Assemblea de Socis i un Aplec Sardanista el dia 14 de setembre, amb colles de renom.

El nombre actual de socis de l'Agrupació és de 692 i la Junta Directiva ha quedat constituïda de la següent manera:

President: Carles Rovira; Sots-President, Joan Buil; Secretari, Jordi Arilla; Sots-secretari, Agustina García; Tresorer, Jaume Camp; Arxiver, Miquel Altimiras, i Vocals, Josep Martín, Miquel Doménech i Manel Bufí.

Defuncions

Del 25 de novembre al 16 de desembre, a Granollers han mort:

Josep Astorga i Lázaro, 63 anys; Salvador Bonamusa i Boix, 89 anys; Joan Pérez i Santamaria, 80 anys; Joan Poy i Berenguer, 79 anys; Antònia Noguera i González, 73 anys; Carme Cladellas i Angelet, 92 anys, vídua Josep Ambrós i Boté; Maria-Concepció García i Vera, 97 anys; Pilar Fontanals Micó, 79 anys, vídua en 2.º núpcies de Josep Canal i Baixeras i en 1.º de Rafael Comí i Valls.; Miquel Font i Bartrina, 68 anys; Vicenç Garriga i Fortuny, 82 anys; Benita Martí Pons, 58 anys; Didac Virola Pinto, 24 anys; Ernest Clarumunt i Gutiérrez, 48 anys; Teresa Janer i Rodons, 91 anys, vídua Segimon Pou; Narcís Bogado i Molina, 62 anys; Enric Santana i Muñoz, 86 anys; Encarnació Sáez i Prieto, 79 anys, vídua Daniel-Domingo Solana i Sala; Gabriel Rufo i Morató, 70 anys, i Proto Mas i Dilme, 68 anys.

Primer Aniversari de Demà, diumenge, 23 a les 10 de la nit a La Silla

PlaçaGran

Publicació Granollerina

SOPAR POPULAR

Lliurament de la Primera Granota

Actuació Tete Montoliu

AVORTAMENT LEGAL

No hi hagut acord entre Socialistes i Convergència i Unió

Partit dels Socialistes de Catalunya

(P. S. C. - P. S. O. E.)

L'Agrupació de Granollers del P.S.C. vol donar a conèixer a l'opinió ciutadana el resultat de les darreres converses tingudes amb C. i U. respecte al Govern de la ciutat.

Cal recordar que després de les Eleccions Municipals els socialistes proposàrem la formació d'un govern municipal integrat per C. i U., PSUC i P.S.C., proposta que després de moltes dificultats va ser acceptada i que va servir pel funcionament dels primers mesos del nou Ajuntament.

Però pel juliol C. i U. va presentar irrevocablement la dimissió dels seus càrrecs, trencant el «Pacte Municipal de Progrés». En aquestes circumstàncies els socialistes en haguérem de fer càrrec de la totalitat del Govern Municipal, amb la col·laboració del PSUC.

Passat l'estiu i amb motiu de la reestructuració del cartipàs que s'emprengué de cara a dotar l'equip de govern de major eficàcia per afrontar les difícils tasques que l'Ajuntament té plantejades, C. i U. tornà a negar la seva col·laboració.

Però durant el mes d'octubre, quan tot

just s'acabava d'aprovar el nou Cartipàs, C. i U. manifestà la seva voluntat de tornar al govern de la ciutat. S'iniciaren converses i els socialistes proposàrem que primer s'arribés a un acord sobre un programa d'actuació pel 1980. El vam redactar i el vam fer arribar a la resta de forces amb representació a l'Ajuntament. Fins a finals de novembre C. i U. no té preparada la seva proposta de programa per al 1980, que encara desconexem.

La postura del P.S.C. en el procés de negociació pot resumir-se així:

- 1.ª Necessitats d'arribar, en primer lloc, a un acord sobre el programa d'actuació i pressupost de 1980.
- 2.ª Creació d'una comissió de coordinació, formada per representants de cada grup municipal, que miri d'arribar a acords en el màxim possible de temes, abans de prendre decisions.
- 3.ª En vistes a l'acord i bon funcionament dels dos punts anteriors, es discutiria un nou cartipàs mu-

nicipal, que assegurés la presència i participació de totes les forces progressistes.

Per contra, C. i U., volia un acord amb el P.S.C. i posava com a punt més important l'accés a càrrecs representatius: 1.ª Tinent d'Alcalde i la Presidència de les comissions informatives, precisament, d'Ensenyament i Esports (actualment en mans del PSUC) i de Sanitat i Assistència Social. També exigien el compromís d'un acord absolut i permanent, es a dir, consens al cent per cent, cosa impossible d'assegurar per part de ningú.

Aquest seguit d'exigències que nosaltres pensem que no avalen la voluntat de negociar expressada, han fet impossible d'arribar a un acord amb C. i U. Els socialistes de Granollers volem reiterar ben clarament la nostra voluntat d'arribar a acords estables entre les tres forces polítiques més importants, que no marginin a ningú i que, sobre la base d'un programa i un pressupost assumits pels tres grups, assegurin el treball i la col·laboració de tots en bé de Granollers i els seus ciutadans.

antoni ARENAS
pintura publicitària

Especialitat amb retolament de cotxes i valles

Taller: Carrer Corró, 215 - Telèfon 870 16 61 - GRANOLLERS

A LA CASA GRAN

Convergència i Unió

Als Ciutadans de Granollers

Davant la nota publicada pel Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) sobre el que se'n diu «el resultat de les darreres converses tingudes amb Convergència i Unió respecte al govern de la ciutat», els regidors de Convergència i Unió, fem constar la nostra sorpresa per la falta d'objectivitat i de rigor en l'exposició dels fets, la qual cosa ens obliga a fer les següents precisions:

1. Nosaltres no hem celebrat ni acceptat mai l'anomenat Pacte de Progrés, propugnat per comunistes i socialistes a molts Ajuntaments.

Després de les eleccions pactàrem, certament, un cartipàs municipal, en el qual es feia una distribució de responsabilitats per àrees de treball, assumint Convergència i Unió la presidència de les d'Ensenyament i Esports i de Sanitat i Assistència Social, amb majoria a les respectives Comissions; mentre el PSUC assumia la presidència d'Urbanisme i Obres, però sense tenir majoria a cap Comissió.

2. Convergència i Unió no va trencar ni el Pacte de Progrés, mai concertat, ni cap altre pacte. Les raons de la dimissió de les presidències i vice-presidències d'Ensenyament i Esports i de Sanitat i Assistència Social foren explicades a bastament en el seu moment, i podem resumir-les en poques paraules: incoherència, partidisme i demagogia per part dels socialistes, i la voluntat d'imposar-nos criteris i decisions, per una majoria socialista-comunista, fins i tot en les àrees de treball de que érem directament responsables.

3. El calendari dels fets no és pas el que es consigna en la nota socialista, sinó el següent:

El 16 de juliol, dimissió de les presidències i vice-presidències d'Ensenyament i Esports i de Sanitat i Assistència Social.

Uns dies després, i cal reconèixer que a iniciativa socialista, s'iniciaren converses sobre la possibilitat d'un nou acord.

A primers de setembre, Convergència i Unió féu saber al Sr. Batlle quines eren les condicions bàsiques per tal de superar la crisi, i el Sr. Alcalde va prometre formular una proposta global sobre cartipàs, funcionament i programa.

No obstant, sense haver presentat el programa, a primer d'octubre el Sr. Alcalde signà un Decret sobre substitucions i delegacions, i una proposta de

remodelació de cartipàs municipal, contra el parer de Convergència i Unió, que reclamava la proposta global. El Sr. Alcalde digué que el nou cartipàs i les delegacions eren provisionals, per fins i tant no s'assolís l'acord amb Convergència i Unió.

No fou fins el dia 26 d'octubre que, el Sr. Alcalde, féu a mans de Convergència i Unió «un projecte de programa d'actuació per a 1980», però sense dir ni un mot de la proposta global, que havia de comprendre la formació d'un veritable equip de govern i un esquema de funcionament.

Mentrestant, es confiava al PSUC —formació a la qual, el Sr. Alcalde ja havia delegat les seves atribucions en l'àrea d'Ensenyament— la presidència de la Comissió d'Ensenyament i Esports.

Davant del silenci del Sr. Alcalde, el 22 de novembre, Convergència i Unió li féu saber que havia d'atendre que l'opció, feta pel Sr. Batlle, d'un govern socialista-comunista, no era provisional sinó definitiva, i que, per tant, hauria de conformar la seva posició a aquesta realitat.

Això provocà unes noves converses, que acabaren el dia 12 del present mes de desembre, amb el refús, per part dels socialistes, de les propostes fetes per Convergència i Unió.

4. Per a coneixement de tots els ciutadans de Granollers, consignem, a continuació, el contingut de les nostres propostes:

a) Compromís de governar per consens, si més no entre les dues formacions majoritàries, que són els socialistes que tenen 9 regidors, i Convergència i Unió, que té 8 regidors. Això significaria deixar tota mena de partidisme, per tal de formar un equip de govern, presidit per el Sr. Batlle (socialista), i amb un primer Tinent d'Alcalde de C. i U.

b) Amb aquest compromís de consens, Convergència i Unió reassumiria la responsabilitat de les àrees d'Ensenyament i Esports i de Sanitat i Assistència Social, i a més, estava disposada a assumir la responsabilitat de qualsevol altra àrea, que, de comú acord, es considerés convenient.

c) Per a l'any 1980, s'acceptava com a base de treball el programa elaborat pels socialistes, al qual C. i U. introduiria diverses esmenes, que no es van arribar a discutir, davant la manca

d'acord respecte als dos punts anteriors.

5. No creiem que les nostres condicions es puguin considerar, honestament, com «un seguit d'exigències» que «no avalen la voluntat de negociar», com es diu en la nota socialista.

Pretendre que en un equip de govern hi hagi consens entre els seus components, i que la segona força ocupi un segon lloc en la formació de l'equip, ens semblen premises ben lògiques i raonables, si de debò es vol treballar amb la participació de tots, i el respecte a les diverses opcions, sense electoralismes ni partidismes.

Que quedi, doncs, ben clara la sinceritat i la fermesa de la nostra voluntat de govern.

6. Nosaltres, creiem que les solucions a la Immensa majoria de problemes municipals no estan adscrites a cap ideologia política, sinó que depenen, essencialment, de la capacitat i la imaginació dels homes i dones cridats a cercar-les i aplicar-les.

Per tant, és absurd negar a cap persona ni a cap grup, per raons ideològiques, el lloc que li correspon en el treball del Consistori.

Els socialistes ens l'han negat, comptant amb la força dels seus vots en la Corporació i amb el càrrec d'Alcalde.

Cal recordar que la correlació de forces és la següent: Batlle: Socialista. Comissió Permanent: 5 Socialistes; 3 de Convergència i Unió; 1 del PSUC. Ple: 9 Socialistes, 8 de Convergència i Unió; 3 del PSUC, 1 d'UCD.

Com es pot comprovar, no tenim força suficient per a governar la ciutat, si no és d'acord amb els socialistes. Ells, en canvi, sí que poden fer-ho, (i això és el que han decidit de fer, i que fan) aliats amb el PSUC, amb el qual sumen 6 vots a la Permanent, i 12 vots al Ple, suficients per a imposar la seva llei.

7. Malgrat tot, nosaltres continuarem treballant amb el pensament posat en el poble de Granollers.

Però cal que els granollerins ho sàpiguen: La gestió d'aquest Ajuntament, tant pel que fa a l'Alcaldia, com a la Comissió Permanent, com al Ple, la fan els Socialistes. Tant els èxits com els fracassos, el poble de Granollers haurà d'anotar-los al seu compte.

Convergència i Unió no deixarà pas de fer allò que estigui a la seva mà, a favor del poble, però les coses han de quedar ben clares.

Granollers, 17 de desembre del 1979.

P. Canal, J. Caneiro, R. Casanovas, J. Clusella, A. Codinach, J. Garrell, O. Montaña i J. Serratusell.

Plats per les Festes de Nadal

Quan s'acosten dies de festa, sembla que hom està disposat a passar alguna estona a la cuina, per a festejar de manera especial les diades. Fins i tot, amb això, el nostre món ha variat. Abans, tot era tradicional, ara, tots els comerciants s'esforcen en oferir els seus productes, de la més variada procedència, per a fer més multicolor el nostre Nadal. Tant pel que fa al menjar, com al vestir, objectes de regal, joguines, etc., podem prear-nos de tenir a l'abast, objectes i menges vingudes d'arreu del món, o quasi, de per tot arreu. No us espanteu, només parlarem de productes nacionals espanyols. Voldria donar algunes idees sobre alguns menús, malgrat que a mi m'agrada fer el tradicional: escudella, carn d'olla, capó farcit.

Aquesta és una bona època pel marisc. Liàstima que els preus siguin elevats. Vet aquí una manera de preparar unes vieires, de manera ràpida, i el seu preu.

Vieires

Cal tenir cura en rentar-les, ja que tenen sovint una sorra molt fina que s'impregna en l'interior. També cal treure-les un anell negre que envolta la vieira. Procureu no malmetre el coral, del qual n'està proveïda. Amaniu les vieires amb sal, pebre i llimona. Talleu-hi al damunt trossets de mantega, i empolsineu-les amb julivert i pa ratllat. Entreu-les al forn calent uns quinze minuts. Cal procurar-ne dues per cap; preu aprox. 100 ptes. per peça.

«Xangurro»

«Centollo» a l'estil «Xangurro». Preu aprox. per kilo 600-700, i pot servir fins per quatre persones. Rebutgeu el «centollo» si no és viu; procureu que sigui fèmina, ja que té molta més carn. Renteu-lo i escalduu-lo durant quinze minuts amb aigua de mar, o en el seu defecte, amb aigua salada i llimona. Deixeu que es refredi i traieu-ne les carns. Procureu fer-vos amb algun estri adequat, so pena de fer-vos malbé les mans. No desestimeu les potes, ja que acostumen a ser ben dotades. Prepareu en una paella, oli i mantega a parts iguals; feu-hi sofregir

ceba ratllada i dos grans d'all. Quan comenci a enrossir-se, afegiu-hi un got de vi blanc, i deixeu-ho reduir una mica. Afegiu-hi un cassó d'aigua en la que hi heu bullit el «centollo», una cullerada de mostassa, mitja de «curry», julivert i un bocí de pa ratllat per espesir-ho. Ajunteu-hi llavors les carns del centollo i que donin un tomb tot plegat. Ompliu amb la preparació la closca del marisc, empolsineu-ho amb pa ratllat i entreu-ho un moment al forn abans de servir-ho.

Sopa de mandonguilles, és la que proposaria per a suplir la clàssica sopa de galets.

Sopa de mandonguilles

Trinxar carn meitat de porc, meitat de vedella, posar-la en un plat amb un ou sencer, sal i julivert (a mi m'agrada posar-hi també una mica de ceba ratllada) i una mica de pa ratllat. Barrejar-ho bé i fer-ne unes mandonguilles petites; enfarineu-les i fregiu-les. Tireu-les al brou que tindreu preparat. Torreu pa al forn i feu-ne una sopa un xic espessa. Si no teniu brou, feu un sofregit amb ceba, tomàquet i all. Adobeu-lo amb una picada d'un all, safrà, i ametlles torrades. Aboqueu-ho tot en una olla amb l'aigua necessària per a la sopa; afegiu-hi també les mandonguilles i deixeu-ho bullir una bona estona. En lloc de pa torrat, podeu fer-la amb pa ratllat, sobrant de dies anteriors.

Pastís de fetge

A falta de «foie gras», prohibitiu pels seus preus, suggereixo aquest pastís de fetge, simple, econòmic i de bon paladar. Trinxeu amb tallant 1/2 quilo de fetges de pollastre i gallina (els d'oca fa temps que s'han perdut de vista) així com una branqueta de julivert. Passeu-ho llavors per una batedora perquè quedi més fi. Talleu-hi a làmines una tòfona, saleu i poseu-hi el pebre al vostre gust. Unteu un motlle amb mantega, aboqueu-hi una part de la preparació. Colloqueu-hi dos fetges sencers, trossets de man-

tega i una altra capa de preparació; al damunt, més mantega tallada a trossets. Tapeu-ho amb paper d'alumini i feu-ho coure al forn uns 35 minuts. (El secret està en el punt de cocció; no pot ser massa cuit). Serviu-ho abocant el pastís sobre una plata adornada amb paper de barba retallat, o bé sobre un tovalló.

Capó farcit

Penso que tots tenim la nostra manera de farcir un capó o dindi. A mi m'agrada preparar la peça amb antelació, ja que la maceració la fa molt més gustosa. Una vegada neta la peça, farcir-la amb panses, prunes, pinyons, orellanes, botifarres, trossets de tòfona, farigola i llorer. Cosiu-lo a fi que no li surti el farciment. No oblideu de salar abans de farcir i untar l'interior amb llard i mantega. Colloqueu l'animal en un atuell profund, i amaniu-lo amb sal llimona i conyac. Rostir amb llard i mantega, procurant fer-lo enrossir de bell antuvi a foc fort. Després cal que es cogui a foc suau, sigui al forn sigui a fogó normal. Remulleu-ho de tant en tant, amb vi de xerès. Preu capó 600 ptes. quilo.

Neules, torrons, pinya al yogourt

El postre obligat són les neules i els torrons. Els seus preus desmesurats, els faran escassos en moltes taules. Turró de Xixona, 300 gr. 280 ptes. Turró d'Alacant 300 gr. 280 ptes. Suggerixo una pinya al yogourt preparació refrescant després de la grassa obligada. Podeu tallar la pinya a trossets petits com per macedònia i amanir-la amb yogourt. També és bona batuda amb yogourt a la batedora. Preu de la pinya 150 ptes.

De tota manera, sigui quin sigui el menú, l'important és aplegar-se tots, grans i petits de la família en una mateixa taula, intentant que la voluntat de mantenir-se units, malgrat les embestides de tota mena ens puguin afectar. El meu cordial desig de bones festes, i de fervorosa esperança de futur.

Montserrat Ponsa i Tarrés

CODINACH

Plaça de la Porxada, 8
Plaça de les Olles, 1
Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

Assegurances

SANITAT

Dilluns dia 17 de desembre: a les 5 de la tarda

Roda de Premsa a la Casa Gran

Organitzada per la Comissió de Sanitat i Acció Social, amb la presència del seu cap, Anna M. Palé i la de Toni Cornelles, responsable d'Acció Ciutadana i de relacions amb la Premsa, s'inicià com ja és costum, amb retràs. Per part de la Premsa, cinc assistents. Els punts a tractar, els següents:

CONSELL LOCAL DE LA SALUT

Pel que es veu, està ja format aquest Consell, i consta dels membres que detallem:

Professionals de la Medicina, Usuaris, Treballadors del ram i representants de l'Ajuntament.

En la seva primera trobada, sembla que l'únic que s'acordà, fou de formar dues comissions de treball, amb la voluntat de que tothom pogués tenir-hi un lloc. La primera comissió, s'ha d'ocupar de tot allò que fa referència a l'Educació Sanitària, Higiene i Prevenció. La segona, tot el que representa Assistència curativa i Rehabilitació. Els caps visibles segons se'ns ha informat, són els nomenats coordinadors; de la primera se n'ha fet responsable el senyor Salvador Costa, de l'Associació de Veïns Can Bas-

sa. (En demanar si tingueren en compte, que el responsable devia tenir coneixements de tot el que aquesta qüestió representa, se'ns digué que no calia. Que era una persona que s'havia ofert i que de moment del que es tractava, era d'apuntar gent. Ja veurem com funcionarà!). L'altre responsable és el doctor Josep Mercader. Sembla que s'han proposat presentar un programa pel 14 de gener. No va quedar gaire clar, d'on tenia de sortir.

EL DOCTOR SAURA CONFIRMA ELS DOS NOUS MÒDULS PER LA SEGURETAT SOCIAL

Aquesta notícia va ser donada per Plaça Gran en el núm. del mes d'agost; potser si s'hagués posat fil a l'agulla tot seguit, ja sabríem a hores d'ara on els hem d'ubicar. Segons la senyora Palé, volen també procurar, dintre dels mòduls, fer-hi lloc, per unes dependències com a centres socials.

CENTRE D'ASSISTÈNCIA I PREVENCIÓ ANTI-ALCOHOL I TOXICOMANIES

Se'ns informà de la seva existència.

En una trobada d'alcaldes socialistes del dia 12, es va redactar i enviar una carta al Ministre de Sanitat, explicant les greus situacions per les que passen els nostres Centres a Granollers, demanant s'hi trobin les degudes solucions. També manifestà la senyora Palé, que la Junta del Patronat de l'Hospital General, ha decidit anar a veure al senyor Ministre, i exigir tot el que cal.

LLARS FAMILIARS D'AVIS

Es vol intentar, organitzar unes llars pels avis, que per les causes que sigui, no viuen amb llurs famílies. L'intenció és situar-les en els barris, a fi de no moure'ls de l'ambient on han viscut tota la seva vida. El finançament, segons se'ns digué, seria a càrrec d'ells mateixos. Per lògica, han de ser gent que es valgui per si mateix, i que no tingui necessitat d'assistència mèdica. Aquests, serien els que s'haurien d'enviar al Centre de l'Hospital. Es donà per finalitzada la informació, passats trenta minuts. Una tarda partida.

M. P. T.

Sincers envers Déu

Fa uns quants anys aparegué un llibre amb aquest mateix títol l'autor del qual era un bisbe anglicà anomenat Robinson. El llibre va fer molta forrolla. Tocava un tema interessant referent al concepte habitual que tenim de Déu. Però el títol d'aquest article no té res a veure amb el llibre. Però si que té a veure amb cada un de nosaltres, els cristians; almenys els que ho volem ser amb el màxim d'autenticitat.

Tota la Sagrada Escripura està plena d'afirmacions sobre la condició pecadora dels homes; ensems està plena, encara més, d'ofertes de perdó, amb tal que els homes reconeixin aquesta seva condició pecadora i se'n penedeixin.

Res no hi ha de tan irritant per a Déu mateix que la petulància d'aquell home que es creu bo i exempt d'haver de demanar perdó; irritació que es dona també entre els homes quan, entre ells, hi apareix també l'ofensa i, per tant, l'ofensor i l'ofès.

Amb tot, aquesta petulància (potser caldria anomenar-la imbecilitat) s'ha posat de moda en certs sectors que pretenen «tornar» de segons quines contrades. Negar el pecat seria com que el peix negués l'aigua que l'envolta. El pecat ens cobreix: millor dit, estem xops de pecat.

Però el pecat no es troba en els sectors i moments més privats de la nostra vida sinó en els més exteriors i socials. S'ha acusat els cristians, amb força raó, que havien reduït els deu manaments a un: al sisè. No hi havia altre pecat que el sexe quan, el setè, és encara molt més important. I no diguem res del primer!

Sempre sintonitzant amb la Paraula de Déu, el pecat més tingut en compte és el que transcendeix més immediatament cap a la comunitat, cap al poble. A la Bíblia hi consta el pecat «col·lectiu», el pecat comés per tots plegats, pel grup, per la comunitat, per la societat. Tant és així que el pecat individual seria pecat en tant que l'individu d'alguna manera hi participa. El grau de participació (derivat del grau de coneixement i, per tant, de responsabilitat) determinaria la més o menys gravetat del pecat individual. Calculi's, doncs, el perill dels que tenen poder de decisió, dels que manen!

El món està partit en dos grans blocs: el comunista i el capitalista. Tots dos estan xops de pecat. Quant al bloc comunista, als cristians no ens afecta: ens tenen la guerra declarada. En el seu pecat no hi som.

Però, què direm del bloc en el que ens toca de viure? El capitalisme és la

«lleï de la selva», és l'imperi de l'egoisme a ultrança, si bé controlat per les lleis que de tant en tant els homes promulguen. El seu Déu és el lucre. És totalment incompatible amb l'evangeli en general i amb les benaurances i amb el manament de l'amor, en particular.

És molt de doldre, però tots ens hi trobem immersos de manera que tots ens veiem obligats a ser més o menys capitalistes; per tant, som pecadors. No ho vulguem dissimular! Obligats a col·laborar-hi, ho hauríem de fer amb una repugnància ben palesa. Això, pel cap baix.

Què cal pensar dels que el volen, no sols dissimular, sinó justificar-lo i tot? Hi ha qui ensenya (i practica!) que amb el guanyar diners hom pot «santificar-se»! Per favor! Això ja és massa gruixut... Si els que ensenyen aquesta doctrina (i la practiquen) rebessin el títol de «fills predilectes de l'Església» com aquests dies ha corregut, llavors sí que podríem assegurar que ha arribat «l'abominació de la desolació» de què la iitúrgia parla ara, al final de l'any, en anunciar que el món un dia tindrà fi.

J. Rovira Tenas

CALÇATS CANAL

Carrer Sant Roc, 21 - Telèfon 870 06 31

GRANOLLERS

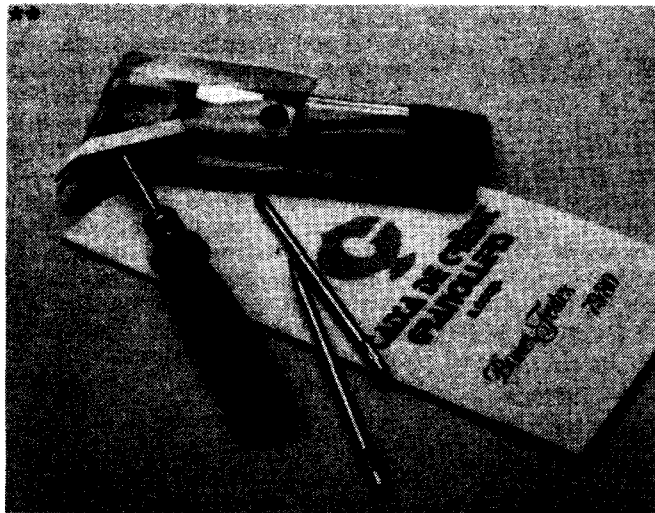
Entre el 20 i el 31 de desembre de 1979, aquells impositors que ingressin 20.000 o més pessetes en el seu compte a termini d'un any, seran obsequiats amb el tradicional Postre Nadalenc.

Les persones que durant aquests dies obrin una llibreta amb una imposició de 20.000 pessetes a termini mínim d'un any i mig, seran també, obsequiats amb el tradicional Postre Nadalenc.*

Així mateix totes les persones que efectuin un ingrés de 5.000 o més pessetes en la seva llibreta d'estalvis o compte corrent a la vista, o bé que els obrin aleshores amb una imposició mínima del mateix import, seran obsequiades amb un regal pràctic.**

Es lliurarà, únicament, un regal per llibreta d'estalvis o compte corrent, independentment del nombre d'imposicions fetes durant aquests dies de la Promoció: 20-21-22-24-27-28-29-31 de desembre del 1979.

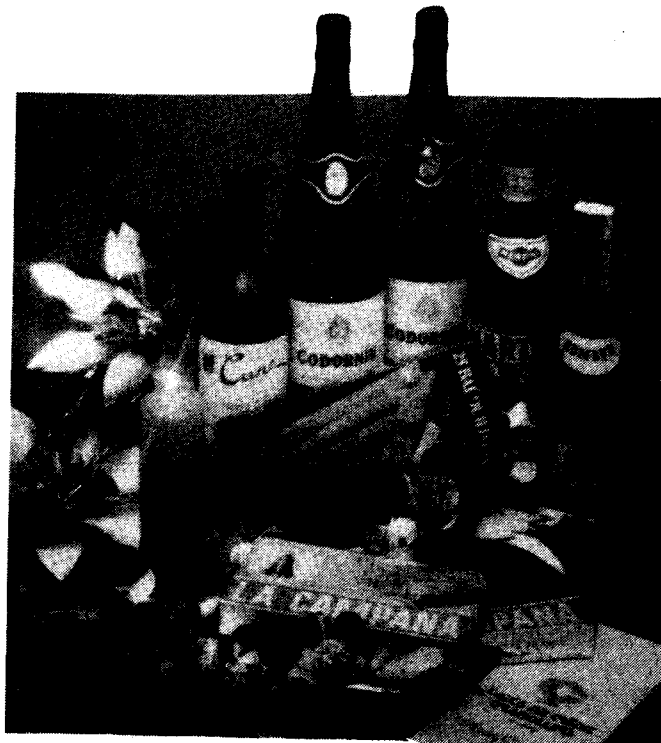
El cooperativisme és la justa i equitativa eina comunitària i, alhora, de riquesa individual i col·lectiva.

CAIXA DE CRÈDIT GRANOLLERS s.coop.

societat cooperativa usuaris dels propis interessos i serveis

NADAL FESTA D'OFRENA

Bones Festes
79/80

DESCAMPS

Desitja un feliç Nadal
i un bon Any Nou a la
seva distingida clientela.

Cent anys de Montseny

Granollers, portal de Montseny

«Ah... si cada home estimava de tot cor la seva terra, les seves tradicions, la seva llengua. Cadascú al seu lloc, com en una orquestra. Quin acord que se n'obtidria!...»

PAU CASALS

Els peoners

Fou a finals del 1879 que es va fer la primera travessada oficial al Montseny, de la qual se'n deixà constància explícita. No és que fos el descobriment de la muntanya; però de ser coneguda fragmentàriament pels nadius de les seves contrades i alguns pastors, llenyataires, carboners, caçadors, etc., o bé ser travessada «científicament» des d'indrets prèviament calculats —brúixola en mà— per excursionistes responsables, hi ha una diferència més que notable. D'aquella excursió se'n publicà un reportatge en català, castellà i francès, d'Artur Osona, titulat «Excursió a la muntanya del Montseny per un propietari de la Vila de Breda». L'any següent, el mateix autor, amplia el seu treball amb el fruit de noves travessies i surt el llibre «La regió del Montseny amb totes les seves derivacions, inclús les Guilleries», considerat com la primera guia seriosa i responsable publicada a Catalunya.

I ja d'una forma continuada, el Montseny és travessat una i altra vegada de banda a banda, gràcies als peoners de l'excursionisme —les primeres entitats de Barcelona destinades a tal fi— que saberen despertar un entusiasme cívic i patriòtic entre la joventut d'aleshores. L'Associació d'Excursions Catalana publicava tots els mesos un Butlletí, com anteriorment ho havia fet la «Societat X», amb itineraris diversos, especialment del Montseny, estudis i apunts dels llocs visitats, i consells per a la formació d'autèntics excursionistes.

El Montseny, doncs, cada vegada es fa més assequible. I no n'hi ha prou de recórrer el territori, estudiar les seves belleses naturals —estribacions, flora i fauna—, així com el factor humà dels seus habitants —costums, llegendes, tradicions, etc.—, cal donar també un caire científic als estudis que s'hi prodiguen amb tant d'entusiasme. I així, els veïns d'Aiguafreda, Seva, Viladrau, o els de Llinars, Sant Celoni, Arbúcies, veuen els finals de setmana uns estols de joves enfilant camins pedregosos, carregats, a més de motxilles i tendes, amb instruments del cas per a fer amidaments, comprovar màximes i mínimes, mesurar densitats, establir coordenades... I tan seriosament es pren l'assumpte que l'«Associació Catalanista d'Excursions Científiques» obre una subscripció popular els finals del 1880, la qual en pocs mesos aconsegueix la xifra aleshores respectable de 3.000 pessetes; quantitat que permeté, si més no, l'explanació i inici de les

obres de l'Observatori del Turó de l'Home. No obstant, la seva cobertura i consegüent equipament, trigaria qui sap quan de temps a ser una realitat.

Les societats barcelonines ressenyades, que havien actuat fins aleshores amb una certa rivalitat, finalment acabaren fusionant-se, i sorgí puixant el «Centre Excursionista de Catalunya», en el qual hi militaren estretament estudiants, intel·lectuals i altres elements responsables dels més diversos estaments; joves uns, no tant altres, però tots disposats a donar el màxim d'ells mateixos en pro de Catalunya.

Fou en aquest ambient que s'acendraren voluntats tan decisives pel nostre país com la de Josep Fiter, Eudald Canivell, Antoni Gaudí, Josep Rodoreda, Antoni Rubió, Domènec i Montaner, Puig i Cadafalch, Carreras Candi, Pompeu Fabra, Josep Segarra, Durán i Ventosa, Milà i Fontanals, Angel Guimerà, Jacint Verdaguer, Joan Maragall, etc.

Per tal d'entendre tot el que ha significat en aquests cent anys l'excursionisme a Catalunya, caldria partir del fet que, a finals del segle passat i principis d'aquest, uns aires renovadors convulsionaven els catalans més sensibles. La moderna burgesia n'era conscient i es trobava al front dels moviments de l'època. La renaixença donava els seus fruits, el Modernisme entrava per la porta gran. Prat de la Riba iniciava la Mancomunitat, Amadeu Vives i Lluís Millet donaven vida a l'Orfeó Català, Pompeu Fabra creava les bases científiques de l'idioma, Anselm Clavé dignificava les masses reconvertint la taverna en cíviques Agrupacions Corals... I la joventut intel·lectual o simplement inquieta, conscient que tota aquella cultura autòctona que es feia evident necessitava un poble que li servís de base, cercant les arrels de la seva autenticitat s'obrí a les comarques i Catalunya es retrobà a si mateixa.

El Montseny és solament un d'aquests aspectes. Al mateix temps, o a continuació, es produïren molts altres afers semblants, però sigui vàlid tot quant s'ha exposat per a il·lustrar la bondat de l'efemèrides del centenari d'una muntanya els valors naturals de la qual —pesi a la seva abundant bibliografia— no han estat descoberts totalment encara.

Si considerem doncs el Montseny com un llegat d'immenses possibilitats, com un fabulós parc natural —el pulmó vivificador de la capital i de les nostres comarques—, què ens priva de considerar així mateix la nostra ciutat com el portal d'aquest entranyable recinte?

R. Roca i Barrera

PREU 2.500 Ptas.

SOPAR-BALL

Roselló

HOTEL EUROPA

Tel. 8700312

DESPEDEIXI ELS ANYS 70 AMB NOSALTRES EN EL NOU SALÓ DE BANQUETS ASTORIA

TICKETS D'EXCLUSIVA RESERVA

Si hi ha una catàstrofe, qui en serà responsable, la central nuclear o la RENFE? Quan hagi passat la catàstrofe —desitgem que no passi mai— veurem què diran els jutges.

A vegades, fins que no es produeix una catàstrofe no es solucionen les qüestions que afecten a la seguretat i viabilitat de les nostres comunicacions i transports, puix que la previsió no acostuma a ser una norma sempre aplicada. L'explosió al camp dels Alfacs, l'any passat, per exemple, va condicionar una revisió a fons de la normativa sobre els transports perillosos per carretera; l'accident a la central nuclear de Harrisburg, a principis del 1979, va implicar un detonant mundial respecte dels perills de l'energia nuclear...

En aquesta línia, no hi ha dubte de que la recent tragèdia ferroviària de Les Franqueses pot ser un altre factor de sensibilització per l'opinió pública. Pel que fa als granollerins, sense sortir de la ciutat podem trobar temes de preocupació en aquest sentit. Quan encara no fa gaire que ha quedat mig solucionat el problema de les bombones de butà que dormien, sense cap mena de vigilància, a l'Estació de França, una altra qüestió reclama la nostra atenció informativa: el tren nuclear. El mateix que ningú vol que passi pel Vallès Occidental, gràcies a l'enllaç ferroviari Papiol-Mollet, i que també l'Ajuntament de Barcelona ha rebutjat oficialment, fa cinc anys que passa davant les nostres cases. Vint-i-dos combois han passat en aquest temps per Granollers sense produir-se, es veritat, cap incidència.

Però, en els últims trenta anys tampoc res havia passat en la línia Granollers-Vic, fins no fa gaires dies que la tragèdia es produí prop de Les Franqueses. Si, malgrat totes les mesures de seguretat que, segons diuen, s'apliquen, la desgràcia es pot produir en qualsevol moment, no es ja hora de que el poble conegui també les característiques del perillós carregament que tot sovint circula per Granollers i de que l'autoritat local prengui consciència del problema, definint-se sobre el mateix?

Quatre cops a l'any, aproximadament, la central nuclear de Vandellòs (Tarragona) nolieja un tren complet

de RENFE que es dirigeix a la ciutat fronterera de Cerbère, transportant les matèries sobrants que els tractaments radioactius han produït en aquest espai de temps. El destí d'aquest comboi es Marcoule (França) però fins arribar-hi, passa per Tarragona, travessa l'Hospitalet, Cornellà i posteriorment circula per sota Barcelona (precisament sota el transitat carrer Aragó), proseguint després per Montcada-Reixach, Mollet-Sant Fost, Montmeló i Granollers-Centre, d'on segueix fins a Massanet-Massanes, continuant des d'allà el seu camí vers la frontera francesa.

Fins el present, aquest tren ha vingut fent un total de cinc parades arreu del seu trajecte. Un minut a Tarragona, cinc a l'estació de Sant Andreu Comtal a la sortida de Barcelona, un minut a Girona, dotze a Flaçà i mitja hora a Port-Bou abans d'entrar en terra francesa. El trajecte del comboi ocupa 27 hores de viatge a una velocitat que va entre els 45 i els 50 kms/h. i a 60 kms/h. com a velocitat màxima, i a cada viatge transporta entre 10 i 15 Tones de material radioactiu.

El tren nuclear, com ja se'l coneix arreu del Vallès Occidental, ha estat contínua notícia en la comarca veïna durant els últims mesos. Estant ja a punt de finalitzar les obres de l'enllaç ferroviari Papiol-Mollet, quins 25 kms. travessaran pel mig de la comarca i per aquesta nova línia, entre d'altres transports de mercaderies que ja no hauran de passar per Barcelona, ha de passar també el famós comboi «atòmic», contra el que ja s'han pronunciat gairebé la totalitat d'Ajuntaments afectats.

Barcelona també en contra

La promesa de que aquest tren passarà pel cor del Vallès la féu el màxim representant de RENFE en el decurs de les «Jornades Catalanes d'Ingenieria» celebrades recentment. Con-

cretament, puntualitzà que tan aviat sigui una realitat el nou vial de RENFE per la comarca, el tren serà desviat pel mateix per a no recórrer la zona que pertoca a Barcelona-ciutat. Això es produïa poc després que la delegació de transports i serveis de l'Ajuntament de Barcelona acordés sol·licitar a la Generalitat que sigui suspès el pas dels trens carregats de residus radioactius i demanant que el fet fos posat també en coneixement del Ministeri de Transports. El consistori barceloní, no creient oportú que el tren passi per una altra zona, es manifestava partidari de que el perillós carregament fos transportat a França per via marítima, si bé aquesta proposta no ha estat pas acceptada.

En definitiva, els Ajuntaments del Vallès Occidental —per on encara no passa el famós tren— s'han pronunciat ja contra el comboi i el de Barcelona, un mes després de renovar-se l'equip consistorial, ja va prendre l'acord d'oposar-se al pas d'aquest transport, iniciant les pertinents gestions. Fins ara, almenys, no tenim coneixement de que l'Ajuntament de Granollers s'hagi plantejat res sobre la qüestió, tot i que l'esmentat comboi ja fa cinc anys que passa per l'Estació de França. Durant aquest temps han estat 22 els trens que han circulat per la ciutat, ço que implica més de tres-centes tones de

El passat per Granollers

material radioactiu. Certament, aquest tren travessa de Sud a Nord tota Catalunya sense que, de bell antuvi, sigui conegut el seu horari, que no ha transcendit malgrat que la central nuclear de Vandellòs el notifica prèviament a catorze institucions entre les quals quatre són espanyoles: La Junta d'Energia Nuclear, Aduanes, RENFE i HIFRENSA. Pel que sembla, els Ajuntaments no figuren entre les entitats que han d'ésser avisades del pas del comboi i en la majoria dels casos ningú no té informació del fet. No cal dir, en aquestes circumstàncies, que si un accident o un sabotatge provoqués una fuga dels materials que transporta el tren, la tragèdia seria tan important com sorpresiva per a la majoria dels ciutadans.

Diuen que és segur

Cal fer esment de que aquest carregament es acomiadat de Vandellòs amb diversos dispositius de seguretat. De fet, segons ens han confirmat oficialment, RENFE no actua més que com una qualsevol empresa de transports, cuidant només de la seguretat tècnica del mateix. En concret, es disposa d'uns containers especials amb dispositiu hermètic i abans de sortir el tren és examinat per tècnics

de la Comissió d'Energia Nuclear i del Ministeri d'Indústria, els quals analitzen la càrrega i les condicions del transport. Posteriorment, RENFE es fa càrrec del material donant al maquinista una consigna amb les normes a seguir durant el viatge. El tren va llavors acompanyat pels Caps de «Material Mòbil» y «Vías y Obras» de la V Zona de RENFE que, a Cerbère, fan entrega del comboi a la SNCF, companyia ferroviària francesa. En tot moment, viatgen dalt el tren un Cap i quatre agents de la Guàrdia Civil.

Segons ens han assenyalat portaveus de RENFE, aquestes normes preveuen totes les possibilitats d'accidents, descarrilaments, desprendiments de catenària o altres imprevistos que puguin produir-se en qualsevol viatge normal, tenint el conductor del tren i les persones que l'acompanyen instruccions precises per a cada possible cas. Des de que en 1974 fou instal·lada la central nuclear de Vandellòs, aquest «tren nuclear» ha anat circulant per la comarca sense que es produís cap incidència, al menys que s'hagi pogut saber. Dels vint-i-dos combois que s'han organitzat des de llavors cap no se n'ha vist ni pogut detectar llur pas per les nostres contrades, encara que se n'ha parlat sovint i, molt abans de l'accident de Harrisburg que propicià un debat a l'entorn de les qüestions nuclears a tot el món, diferents grups ecologistes i entitats cíviques s'havien pronunciat sobre els perills d'aquest tren.

Avui per avui, però, mentre que al Vallès Occidental es lluita per que el tren «atòmic» no passi per la veïna comarca i a l'Ajuntament de Barcelona es treballa per a treure'l del subsòl metropolità, el tren continua passant pel Vallès Oriental i per Granollers sense que això sembli preocupar les nostres autoritats. Si més no, seria recomanable que s'estudiés a fons la problemàtica que representa el comboi —així ho han fet d'altres Ajuntaments— per tal de veure si realment les mesures de seguretat que sobre ell s'apliquen impossibiliten totalment la falla tècnica o la humana abans de deixar-ho córrer i trobar-nos un dia amb una sorpresa gens agradable.

Josep Lluís Suelves

Bústia

Eines adequades

Distingit senyor director:

He llegit la informació insertada en el núm. 49 que fa referència a la tragèdia que vàrem viure el passat dia 6 de desembre, a Les Franqueses del Vallès i em plau manifestar-vos la meva felicitació pel vostre toc d'atenció pel futur.

Complint amb la meva obligació, com molts d'altres ciutadans, vaig col·laborar des dels primers moments a auxiliar les víctimes d'aquest esglaiant accident, si bé penso que tinc el deure moral de manifestar públicament, la meua decepció de la participació del Cos de Bombers, que no caldria dir-vos que els seus homes són dignes de totes les alabances pel seu treball abnegat i eficient en tots moments i en totes les ocasions que, desgraciadament tenen el deure de participar-hi.

Aquesta decepció personal he d'aclarir-vos, fou que a l'arribar el seu auxili vaig donar-me compte que no portaven eines adequades per l'accident ferroviari, motiu que no comprenc, perquè tots sabem que avui dia hi ha tots els avenços moderns d'utensills i maquinària adient.

Això m'ha fet pensar que el Cos de Bombers hauria d'estar dotat d'aquests avenços i en aquesta ocasió el seu treball hauria resultat molt més eficaç i els auxiliis a la gent atrapada per la ferreamenta s'hauria fet molt més ràpidament.

Des de les vostres pàgines, com a ciutadà modest i crec conscient, permeteu que pregui a les Autoritats que es preocupin de dotar-los del material adequat per aquesta classe d'accidents, ja que desgraciadament un dia o altre es repetiran en qualsevol lloc del nostre país.

Us dono les gràcies per la vostra atenció.

Joan Guirado

Plaça Gran
Publicació
Granollerina

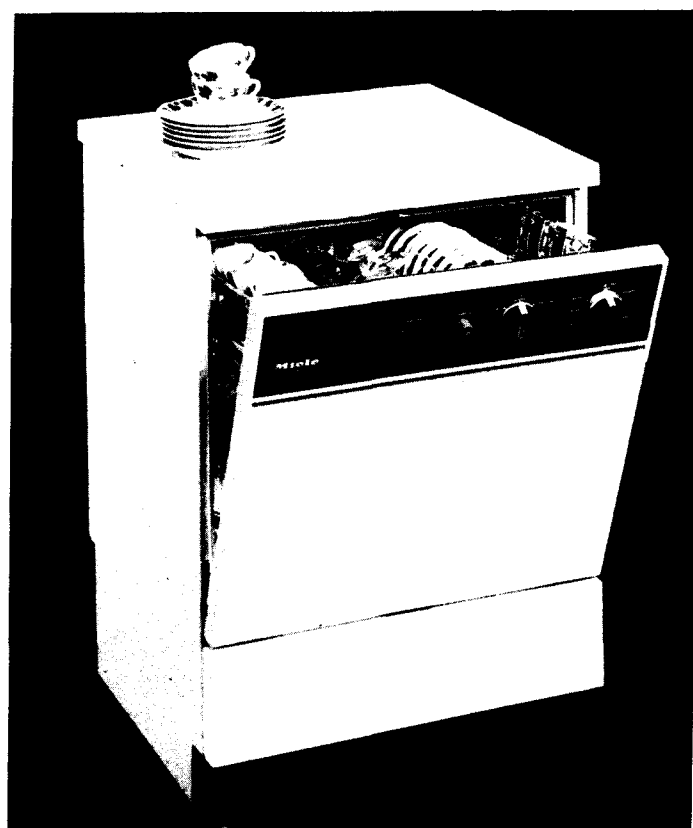
Subscriuiu-vos-hi!

**Senyora:
comprovi-ho
vostè mateixa**

QUALITAT
Miele

SASTRE complementa la garantia MIELE

2
**Anys de
garantia**

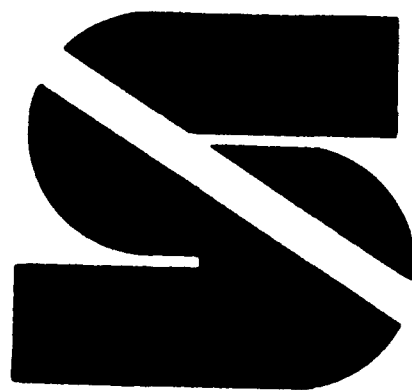
**Desafiament
a les reparacions!**

Miele

SASTRE

Avinguda Generalíssim, 3-5
Avinguda Generalíssim, 279-281

GRANOLLERS

Els Joves, els Vells i la Natura (i 2)

L'afecció, medecina de l'oci en qualsevol edat. — Si analitzem el contingut d'aquests aforismes i comparances, hem de convenir que queda ben diferenciada la manca d'identitat i, a voltes, d'un paral·lisme, entre la vellesa del cos i la de l'esperit. És ben cert que les facultats fisiològiques de les persones van afectant-se per l'edat, però la psicomètrica, o sigui la ciència que estudia la duració dels processos mentals i de les relacions temporals entre aquests fenòmens, dona resultats força dispars, sempre tenint en compte individus normals.

Això ens portaria a consideracions que no són del meu abast ni correspondria a la intencionalitat d'aquesta dissertació. El que sí és cert, és que amb l'ajuda de la tècnica, el vell d'ahir ja no és el d'avui, i el trist recurs de tractar solament «d'emmagatzemar anys» es pot transmutar, en bona part, en una evidència de vida activa. Si pot aconseguir-se que el cos duri més i millor, també l'esperit que el fa moure, i li dona l'autenticitat de la plena vida, és capaç de «re,ovenir-se» podent gaudir de les facultats més selectives que, captades pels òrgans dels sentits, donquin autèntica racionalitat a l'expressió vital sota el signe de la vellesa.

Hi ha molts estadis de vellesa, i l'anomenada «tercera edat» comença mes que pels anys que té la persona, pel seu estat físic i mental. Nosaltres entenem que, per molts efectes, podria situar-se el canvi d'estadi, en el moment de la jubilació del seu treball. Sembla que la pràctica d'una activitat laboral, sigui de l'ordre que sigui, és feixuga i en molts moments desitjariem alliberament. Aquells que han pogut trobar en el treball autèntica satisfacció, poden considerar-se uns privilegiats, ja que els ha estat possible convertir el que seria carga, de més o menys pes, en motxilla plena d'afícient. Si cada home tingués la sort de poder realitzar allò que li és plaent i pel que està programat, el món tindria una imatge tan diferent que no el reconixeríem!

Partint del que abans hem dit, quan l'home arriba a la jubilació del seu treball habitual, queda afectat per un trauma. Jubilació, com diu el diccionari, hauria de ser «alegria expansiva», puix que ens permetria fer allò que desitgem i que per la manca de perfecció que té estructurada la societat, no se'ns ha pogut donar. Hi ha però un mètode que ens pot portar a gaudir d'aquesta alegria esmentada, i és el tenir ben arrelada una afecció. L'home conscient, esmerça unes hores del seu dia de treball, per traduir-lo en producció eficient, en benefici de la societat, on ell també hi està enquadrat. Però, heus ací que, així mateix, es reserva unes hores, i tots els dies festius, per practicar unes activitats que li són plaents i que, a l'ensens de donar-li satisfacció, i ser, per tant, un sedant pel seu organisme cansat, han de convertir-se en la medecina que el protegirà. I això —que hauria de ferho tothom, prescindint de l'edat— serà una exigència quan toqui la campana de la seva «tercera edat». Circumscriure aquesta preferència o afecció a una sola temàtica, pot ser un perill i una equivocació, ja que no sabem si per algun motiu d'ordre fisiològic podem portar-la a cap. Escollir-ne i practicar-ne dues o tres és una bona i autèntica «assegurança de vida».

Per altra banda caldrà tenir ben present que una afecció pot portar, més o menys, despeses, i aquest fenomen econòmic caldrà tenir-lo en compte, doncs, quelcom tan important, no podem vincular-lo, íntegrament, al voluble diner. Afeccions ben senzilles en

el concepte monetari, poden ser excel·lents per omplonar els nostres objectius.

Sense voler-ho, i tan se val que hi estigui d'acord o no, hem quedat immersos, —millor, a voltes, diríem acorralats—, per la tècnica i el que és pitjor, per la societat de consum. Lluitar per no ser-ne esclaus és, més que una racionalitat, un deure, però ningú, ens sembla, no té cap solució clara per sortir d'aquest desbordament en què està caient l'home.

Potser serà millor, doncs, esguardar què és el que podem treure'n de positiu i, en veure que és molt, ens ajudarà a conformar-nos. El mal vindrà quan, malparada la Natura, sigui ella la que caigui en la vellesa i digui un categòric prou! Imperatiu que no serà advertència —puix sobradament l'està cada dia donant—, sinó rigorosa sentència que pot ser de pena de mort.

Deixar d'escoltar el cant de sirena del tecnicisme és, en veritat, quelcom difícil. Qui és capaç d'ignorar el reiterat progrés del domini de l'espai! Una sonda d'exploració, dins el programa «Pionner», portat a cap pels Estats Units d'Amèrica, fa sis anys que va sortir de la Terra i ens pot donar milers d'informacions per minut la seva capacitat que, amb un aparell de sols uns 300 kg. de pes, és molt més gran que tot el que sabem i s'havia recollit amb la investigació de tots els temps. Ha explorat Júpiter, Saturn i el seu satèl·lit Titan, on va arribar-hi el setembre passat, i ara se'n va cap al llunyà Plutó, a la fi de la nostra constel·lació. Propulsat per uns panells que obtenen energia solar, i un reactor atòmic, camina a una velocitat d'uns 200.000 km./h., i fins a l'any 1982 tindrà vida activa. No és això meravellós?

D'interès pels vells i els impedits direm que, segons notícies d'Estats Units d'Amèrica, acaba de construir-se una cadira ortopèdica que pot traslladar un paralític obeint, tan sols, les ordres que aquest li pugui transmetre amb la veu, mitjançant un microordenador.

El cervell electrònic, sens dubtar-ho, serà l'element que ens haurà de donar la pauta per a desenrotllar allò que la tècnica ens exigeix, i el nostre cervell anatòmic no ha tingut, encara, temps de poder desenrotllar, per manca de temps, en l'evolució d'aquesta important víscera.

En aquestes consideracions tothom, sigui qualsevol el grau de preparació que tingui, s'hi perd. És com una narració de ciència-ficció però que, a la fi, acaba sent, amb un altre grau, veritat. Com va ser possible que un Juli Verne o un Leonardo da Vinci els consideréssim uns aguts narradors, quan el que deien no eren res més que avançades realitats que serien traduïdes i ampliades?

Per altra part, intentar parar el monstre que està accionat per una potència, de força gairebé incommensurable, no ho creiem possible. Tan sols reduir els seus efectes ja deu ser difícilíssim. Tots els que d'una manera o altra prediquem el proteccionisme, i per tant hem de tenir fortes prevencions pel desenrotllament de la tècnica, l'estem utilitzant a diari i no sé pas com podríem prescindir-ne. Els carburants, la utilització de l'energia elèctrica, les exigències alimentàries de tot ordre, la industrialització en tots els graus, etc., són el nodriment de l'automòbil, de l'avió, de la medicina, la televisió, els electrodomèstics i de tot el que tenim a casa. Com podríem anar enrera? Si això no és possible, haurem d'anar eixugant el poc petroli que queda i, volguem o no, amb l'urani haurem de compartir l'habitable en les

nostres ciutats, amb tots els perills que pugui comportar.

Tot això, ens farà ser vells més aviat o ens retardarà la vellesa? Qui podrà dir-ho, si tot evoluciona amb tanta celeritat i de manera tan inesperada? El que sí ens sembla —encara que caiguem en una mena de contradicció—, és que el ser vell avui, si bé hi ha un notori canvi de comportament, envers l'acolliment dels familiars, queda aquest compensat per les organitzacions de geriatria i pels medis, precisament tècnics, que poden posar-los al seu abast.

Quan l'home, la tècnica i la Natura trobin el just punt d'equilibri, podrem dir que estarem vivint en un món autènticament savi, adjectius que l'home, amb les seves possibilitats de perfecció, sembla que ha de poder arribar-hi abans de malparar-ho tot.

La ciència de la conformació. — L'home —donat per acceptat que vagi acompanyat dels artificis de la tècnica— ha de buscar en la Natura l'encís de les estacions, dels relleus i de qualsevol altra expressivitat dels milers que, fent anar els ulls del cel a la terra i de dreta a esquerra, l'envolten per oferir-li l'encís. Mostrar-nos cecs o sords a totes aquestes emocions és un pecat que pot ser castigat —i moltes voltes ho està sent—, amb el desencant, l'ensopiment i el desig que la terra ens alliberi colgant el nostre cos i deixant volar l'esperit pels espais infinits d'unes esperances. La Natura, sens dubtar-ho, és el refugi de tots, però sols accepta la mort sempre que aquesta sigui sols un traspàs que engendri vida. Fent la salvetat del malalt amb sofriments que provoquen la desesperació —i que pel nostre comentari hem de considerar com una excepcionalitat fora de lloc—, una mort és sols transformació, i això ens obliga a acceptar-la amb una rialla o, almenys, amb una gesticulació plena de naturalitat.

Fa poc hem vist els vells de Benarés, —la ciutat sagrada al nord de l'Índia— per on passa el mític riu Ganges; tota la intensitat de la pobresa absoluta, i que podríem dir-ne «compartida», és a dir, acceptada col·lectivament, es fa palesa. La resignació, infiltrada fins a l'última molècula d'aquells homes, per la força d'una espiritualitat que, segurament, deu donar-los la seva virtut i credulitat, va fer-nos sentir la materialització de l'enllaç entre la divinitat i el ser terrenal. Per altra banda, ens haguérem passat hores i més hores admirant el «santó», uns vells de llargs cabells i barba d'un gris perlat, a qui les carns no els feien nosa, doncs semblava que sols els volguessin abrigar els ossos, però llurs cares eren d'una serenitat que, sense el somriure, et comunicaven la joia reconfortant d'aquell que està nodrit amb l'aliment de la veritat. Així vivien o morien, què més fa. En aquesta transmutació estem segurs que no deurien pensar-hi, puix un esperit fort, molt fort de conformació els tenia com extrapolats de tot allò que per un viatger marginat de la profunditat del fet, qualificaria de trista misèria, mentre que ells, reconfortats per una vitalitat adquirida per la convicció, els mantenia en un èxtasi expectant, inoblidable per a tots els que, amb desconfert, els miraven amb uns ulls oberts dins d'aquell món d'incomprensió. Quina lliçó tan saludable! Si sapiguéssim dosificar-la, segons els nostres costums i necessitats, tingueu la seguretat que les nostres vides participarien de la serenitat adquirida mitjançant la conformació, que és l'autèntica medecina que ens ha de donar l'estabilitat del viure i del morir.

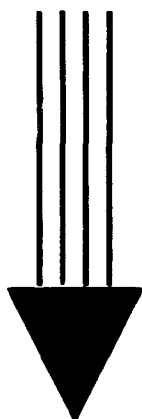
ANTONI JONCH

Foto *Battle*
Revelat de color fet per KODAK

automóviles **CANAL**

es complau
anunciar l'última novetat
en la venda del
COTXE USAT

GARANTITZAT
PER UN ANY

Peces i mà d'obra (per escrit)

Carrer J. Umbert, 126 - 128

870 79 11 - 870 79 89

GRANOLLERS

La vista és la que treballa

Sovintment veiem frases com «no els importa massa el bé del *pròxim*». I és que, no ens cansarem de repetir-ho, quan parlem o escrivim en català no ens adonem moltes vegades que no fem res més que traduir directament del castellà. I és clar, traduïm *pròxim* per *próximo*, quan la paraula correcta és *proïsme*, si bé també podem utilitzar *els altres*, *altri*, etc.

Pròxim (en castellà, *próximo*) vol dir *acostat*, *adjacent*, *anex*, *limitrof*, *fronterer*, *proper*, *immediat*, *juxtaposat*, *vei*, *imminent*, *propinc*, *vorà*, *vorer*, *contigu*, etc., segons s'escaigui, i, en sentit figurat pot significar *similar*, *semblant*, *relacionat*, etc.

Usem malauradament moltes traduccions directes del castellà.

Així, diem, per exemple:

Aixecar el gall, en lloc de *fer el gall*; *a cegues*, en lloc de *ulls clucs*; *fallar*, en lloc de *fer llufa* o bé *cagar-la*; *ous estrellats*, en lloc de *ous ferrats*; *a pla terreny*, en lloc de *a peu pla*; *de capa caiguda*, en lloc de *mal borràs*; *pagar el patu*, en lloc de *carregar els neulers*; *picat de verola*, en lloc de *gravat*; *fer-se el suec*, en lloc de *fer l'orni*; *quins fursi*, en lloc de *quins fumsi*; *no hi ha dret*, en lloc de *no s'hi val*, etc.

Ja no cal que parlem dels estesos desde *luegu*, *sin embarg* i *llebrero*, entre els més corrents. Cal que ens esforcem un xic i diguem: *és clar* o *no cal dir-ho*; *tanmateix* o *no gens menys* i *rètol*, respectivament.

I ara, assenyalarem algunes errades observades al nostre número anterior.

BENEVOLENTS. = El mot correcte és *benivolents*. També es pot usar *benèvol*s.

RETRAS. = Cal dir *retard*, *retardament*, *atardament*, *retardació*, *allongament*, etc.

NO S'ENTERA. = El verb castellà *enterar* hem de substituir-lo per *assabentar*, *fer saber*, *comunicar*, *participar*, *notificar*, *avisar*, *revelar*, *tenir fum*, *posar al corrent*, *significar*, *manifestar*, *referir*, *posar de manifest*, etc., segons allò que vulguem dir. En aquest cas, havíem d'haver escrit *no s'assabenta*.

COMPOSEN. = El verb *composar*, segons el Diccionari General de la Llengua Catalana, significa imposar arbitràriament (a algú) una contribució, una multa, etc. També significa captenir-se (amb algú) fent-lo anar dret, imposant-li la nostra voluntat, fent-li creure el que volem. Ara bé, quan ens referim al verb

GLOSES

Una dama enriolada

A tots ens costa qui-sap-lo de reconèixer humilment la nostra ignorància sobre una determinada matèria, malgrat que hàgim donat, en cert moment, una prova evident de la seva vergonyosa realitat. Ens ve a repèl de confessar-la, tot just després d'haver-nos gloriejat de posseir una suficiència que més aviat ens manca. I aleshores cerquem la manera de treure els peus de la galleda, on acabem de ficar-los, per culpa de la nostra inexcusable presumpció.

Ens ve a tomb aquest exordi, perquè avui alguna cosa ens ha recordat un fet esdevingut ja fa bastants anys que fa referència a un cas d'aquesta mena. Fou el següent:

Cap allà els anys cinquanta, va venir a Barcelona l'excel·lent companyia de la Comèdia Francesa per tal de donar unes representacions del seu teatre clàssic al Gran Teatre del Liceu. Vam assistir a una d'elles des de l'amfiteatre del tercer pis. Recordem que posaven en escena «L'Escola de les Dones» de l'inclit Molière.

Sovintejaven —és clar— les rialles del públic a cada rèplica i contrarèplica dels personatges, i nosaltres, francament, posàvem en joc tots els nostres coneixements del llenguatge per tal de captar el sentit intencionat de les enginyoses converses que declamaven els actors.

Al rengle de davant nostre hi havia dues senyores catalanes que feien com tothom, i les proves de contentament del públic eren també les seves en tots els casos. Però després de la intervenció d'un personatge que va merèixer una sorollosa riallada de tots els assistents, només una de les senyores va riure. L'altra, es veu que no va entendre prou bé la frase i va preguntar a la seva companya: «¿Què ha dit? Què ha dit?». A la qual cosa la interpellació va respondre: «No ho sé, però m'ha fet gràcia la manera de dir-ho».

I a nosaltres també ens va fer molta gràcia l'hàbil subterfugi de la dama enriolada que no sabia de què reia.

XIXU

compondre (en castellà, *componer*), que és el cas que avui ens ocupa, hem d'usar llavors la forma verbal *componen*. Així, podem dir o escriure *els ossos que componen l'esquelet*; *els segells que componen una col·lecció*. El verb *compondre*, per tant, significa formar un tot reunint o combinant diversos elements, parts, ingredients; formar diversos elements units o combinats (un tot), constituir.

POT SER DEGUDA. = Ens hauria plagut més *pot ésser deguda*, perquè no confonguem *pot ser* (en castellà, *puede ser*) amb *potser* (en castellà, *quizás*).

TITOLARS. = Si bé el substantiu s'escriu amb *o* (*títol*) l'adjectiu s'escriu amb *u* (*titular*), o sigui posar títol a una obra, etc.

LES AVANTATGES. = En català, aquesta paraula és del gènere masculí. Per tant, cal dir o escriure, *els avantatges* (vegi's nostre número 14).

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

Curiositats

Nadal en dimarts

Segons diuen els boscaters, els anys en què el Nadal cau en dimarts (com s'escau enguany), els arbres creixen amb més força; les fustes augmenten en gran manera i neixen molts arbres i matolls espontàniament.

En una paraula, són anys de gran ventura per als boscos. Hom hi pot trescar sense cap recança, i pot fer-hi foc sense por que s'estengui i produeixi un incendi. (Amb tot, d'això darrer val més no fer-ne la prova. Malauradament ja en patim massa dels incendis forestals).

Quant a la ventura de l'any, en relació amb els fruits, la parèmia no és pas unànime. Mentre els uns diuen,

**Nadal en dimarts,
pa i vi de totes parts**

els altres, repliquen:

**Nadal en dimarts,
dolent pels sembrats**

Finalment, també es diu sovint:

**Nadal en dimarts,
festes a grapats.**

M.

Peixateria Pilar Mercat de Sant Carles, 59-60
Telèfon 870 03 07

**FESTES
NADALENQUES**

Gran assortit de
Llagosta - Llagostins
Marisc i peix fresc

DE LA MAR A LA SEVA TAULA

Pregunti preus

CAMP

Teatre

Els Papers de l'Infern o la Contemplació

La diàspora xilena a França sota el nom de Teatre de la Resistència de Xile a Champigny té muntat un grup d'acció teatral, cultural, i com a cloenda de la seva gira per Catalunya, el dissabte passat a dos quarts d'onze de la nit, dia 15 de Desembre, a la Casa de Cultura Sant Francesc va presentar amb notable èxit l'obra ELS PAPERS DE L'INFERN.

L'obra és una sèrie d'«esketchs» de diferent duració i temàtica l'autor dels quals és l'escriptor colombià Enrique Buenaventura. Els tres episodis, sense relació temàtica entre ells es presten a ser llegits unitàriament, i tots tres ens mostren determinades circumstàncies de vida a Sud-Amèrica i llur valor universal. L'autor és fill d'una zona al Sud de Colòmbia.

LA MESTRA, és la contemplació i l'explicitació en primera persona del final d'una mestressa d'escola, filla d'una mestressa i d'un polític rural colombià, on per mitjà d'un monòleg objectivat se'ns «predica» la vida i les condicions de la mestressa rural, no podem oblidar el caràcter conscienciador del mestre rural i el final, tràgic, assassinada per la soldadesca «golpista». No hi manquen els elements que concreten l'acció: la terra roja, la vesta roja del personatge, la suor dels habitants del paratge, amb les eugues suades i brutes de terra roja fins al sota-ventre. Tot mostrat amb la simplicitat de teatre pobre de mitjans però ric en matisos i modulacions. Amb moments d'autèntic «ballet».

L'AUTÒPSIA, malgrat el nom no es tracta de cap vivisecció d'un cadàver, sinó de les relacions d'un matrimoni davant la mort violenta del fill i la incapacitat de reacció rebel davant del fet per condicionaments de classe i de situació social. L'obsessiva reiteració del pare per conservar el seu «puesto» i els retrets alternants de l'esposa i l'acceptació muda i silenciosa de la força dels fets. El diàleg, tot l'esquetch és un densíssim diàleg, només té una connexió exterior per mitjà del telèfon, a través del qual l'única veu no sentida és la de la policia, finalitza l'acció amb un silenci punyent i anulador. Una lectura «tercermundista» del millor Ionesco, pontífex màxim de la Incomunicació.

El tercer esquetch, LA ORGIA fou el conte més llarg dels tres que componen l'espectacle i també el més brillant, i si no és incorrecte, el més esperpèntic. La història tot i la seva simplicitat té

diversos nivells de lectura que la fan molt més teatral i «divertida» que les altres:

La història: Cada fi de mes una vella prostituta, boja, cruel i avara convida a uns pidolaires que revisquin amb ella les seves experiències a canvi d'un «peso treinta» i un plat de sopa per barba. Els pidolaires, un mutilat sense cama, un sec famolenc, una vella deforme i un altre comparteixen les seves històries de prostituta vella i boja. Un sisè personatge, un inquietant sord-mud, company darrerament habitual de la vella, completa el «dramatis personae» del joc. La cerimònia s'inicia després del comiat del sord-mut també avar. Lògicament tots els pidolaires comparteixen el joc per l'interès del peso i del guisoli.

Els pidolaires despulats de les formes habituals creen unes noves relacions. El pobre mutilat, un heroic coronel, el famolenc, un polític demagog, la vella deforme a estones a part de lladregota major, encarna el rol de curial bisbot amb llatins i salmòdies inclosos. «L'orgia» és la lluita per la possessió de l'olla col·locada en lloc preeminent de l'espai escènic, serà el leit-motiv del joc, que acaba de manera tràgica amb la mort en mans dels pidolaires de la vella prostituta, la qual resta en lloc de l'olla expoliada i vexada. No sense abans haver explicitat tots i cada un dels trets repressius dels diferents poders encarnats pels personatges, que s'han anat eliminant per la possessió del guisoli.

Tot a sord mut que es dirigeix al públic amb un silenciós i gest de «per què».

L'esquetch es presta, ja ho he dit, a múltiples interpretacions per a tots els gustos. El grup donà en aquest conte tota la seva capacitat d'expressió i de comunicació. L'apòleg en mans de la gent del Teatre de la Resistència de Xile a Champigny donà tot el seu registre interpretatiu ple d'incitacions. Bon teatre, cal dir-ho.

Finalitzada la representació els cinc components del grup establiren un col·loqui entre els assistents. La participació fou notable.

Allà ens assabentàrem de la participació del Grup en els prestigiosos festivals de Nancy i Avinyó.

Hem constatat la seva vàlua. Llàstima que un règim polític eixorc i nefast impedeixi que aquesta gent no pugui treballar a Xile. Tota una altra qüestió.

Joan Colomé

Jardineria

Nadal, flors i joia

Boix grèvol, Visc i Galzeran, tres boniques flors boscanes per guarnir la nostra llar.

Sóc partidària del pessebre de molssa, suro i sorra, també m'agrada un pl, però petit i ple de llumetes.

Anar a cercar aquestes flors ja fa un començament de festa, és l'advent que ja viu al bosc.

El nostre clima fa que poguem trobar tot el que es necessita per fer un bonic Pessebre; els pins fets amb molssa i un tronc, les oliveres arranjades amb les velles farigoles i quiscuna atzavara amb dues pedres, faran un bell raconet, si voleu dins mateix de la llar de foc (si en teniu i no crema).

Tots tenim records d'infant i un Nadal sense aquestes coses no ens semblaria Nadal. Les altres, que són moltes, no donen l'alegria d'aquestes; l'anada al bosc, buscar la molssa, l'alegria per si en trobes de la blanca i el galzeran, que ja costa més de trobar, però que sempre el bosc ens en guarda. El Visc, o floreta de l'amor, que solen regalar-se les persones que s'estimen, i el Boix grèvol, ens ajuden a portar a casa la joia de l'arribada de Jesús infant.

Després la gatzara de fer l'obra ben feta, que ens agradi a tots i que hi haiguem fet la nostra aportació.

Si en teniu, convidau els infants perquè vinguin a veure'l. Aquells ulls brillants us faran recordar els que devia tenir Jesús al veure els pastors i Mags.

Montserrat Dalmau

Tot música

Discs per a nens

El món és per als nens, parlant de tot música. Per arreu sentim les seves cançons, i fins la televisió —cosa insòlita— els hi ha donat algunes oportunitats.

PARCHIS és el grup de nens que han copsat l'interès dels petits i fins i tot dels grans. Varen començar amb un single polèmic: «A la Armada», versió del tema del grup Village People. Després encetaren altres temes: «Barbapapà» i «Superman». No fa pas gaire que ha sortit un àlbum doble amb 25 temes infantils.

Juan i Pedro i José Andrés —En Quixot i Sancho Panza— han assolit un gran èxit en la sèrie dels personatges immortals cervantins. Tanmateix, Joan Pardo ha encertat la composició musical. Aquests parell de noiets tenen un futur musical de bones perspectives.

Agustí Ruiz

Masó
GRANOLLERS

Sastreria
Camiseria
Confecció

Plaça Pepinya, 3
Telèfon 870 05 95

Vida del nostre Institut

Comença el Curs sense excessius problemes de calefacció, ho celebrem! I entre tots, esperem que es mantingui aquesta trajectòria.

Algunes classes varen quedar-se sense llum d'una forma alternativa. A la fi es descobreix que un alumne s'entretenia a introduir monedes entre els fusbilles, provocant les apagades esmentades. La malifeta ha costat al nostre Centre més de setanta mil pessetes.

El propassat dia 1.er de desembre, es porta a terme el Claustre de professors, i l'ordre del dia és el següent:

Lectura de l'acta anterior; Calendari d'avaluacions; Ordre Intern; Situació de les vacants, guàrdies, situació dels alumnes repetidors i amb assignatures pendents; Proposta de vice-secretari; Organització de Consell Directiu i Consell Assessor, i Precs i preguntes.

Dades d'interès sorgides d'aquest Centre:

Varen assistir-hi, quatre pares, quatre alumnes i professors. La primera avaluació, amb notes pels pares, serà els dies 17, 18 i 19 de gener.

La formació del Consell Assessor en el

que hi han d'intervenir pares, junt amb alumnes i professors va ésser posposat donada la poca transcendència que hi va donar la majoria, havent-hi un professor, dels nou ingressats, que va defensar la seva creació degut precisament per la importància que, segons ell, tenien les prerrogatives d'aquest Consell, com és una d'elles la redacció del Reglament de Règim Interior.

En l'últim punt de l'Ordre del dia, el detall curiós va ser que una majoria del professorat sollicità una clau per entrar a l'Institut, com si es tractés d'un Hotel. Cosa que va ésser rotundament denegada per la Direcció.

El dia 6 va haver-hi la presa de possessió de la nova Junta Directiva de l'A.P.A., junt amb els nous pares, senyors Josep Ramos, Josep Juárez i Lluís Felip. Entre els assumptes tractats, en la mateixa reunió, es va informar de la tramesa d'unes cartes convi-

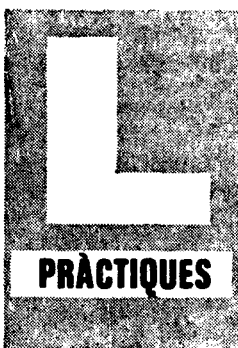
dant als pares que encara no s'han inscrit com a socis. També es varen revisar les peticions de col·laboració econòmica a diferents actes. Es proposà la formació d'un col·lectiu mixte: a base d'alumnes, professors i pares, per tal de portar a terme la valoració d'aquestes sollicituds, cosa que va quedar sobre la taula.

En aquest mateix dia i degut a la incidència d'haver-hi l'accident ferroviari de Les Franqueses, la Direcció i l'A.P.A. van mobilitzar-se per tal de donar ajuda als pares d'alumnes de l'Institut Milà i Fontanals de Barcelona que en nombre d'uns setanta-cinc anaven en el tren sinistat.

El dissabte següent, uns membres de la Junta tornaren a interessar-se per l'estat dels ferit ingressats a l'Hospital General i a la Policlínica, comprovant el seu progressiu millorament.

Les pròximes vacances de Nadal tindran lloc a partir del dia 21 fins el dia 7 de gener inclusiu.

bassa llenceria Plaça dels Cabrits, 1
brodats Tel. 870 02 13
GRANOLLERS

Centre de Formació
de Conductors
SCALEXTRIC

Vostè necessita el Carnet

Benvingut
al permís de conduir
Aconseguiu-lo
sense esforç i pagueu-lo
sense problemes

PREUS POPULARS

Roger de Flor, 57 - Passeig Colon, 29

Telèfon 870 66 16

GRANOLLERS

ellams
Duplicator C.º, S. A.

Fundada en 1917

Màquines Multicopistes
Gravadors Electrònics de Clixés
Guillotines
Clixés Multicopista
Tipus Mecanogràfic i Electrònic
Tintes Multicopista
Tipus Emulsió i Oil
Corrector Clixés
Estolgs Estyletes per a dibulx clixés
Planxes per Offset

IMPORTANT: Totes les màquines i accesoris oferts en aquesta llista, són exclusivament importats del Japó

Distribuidor Oficial i Servel Tècnic

Llibreria Carbó

A. Clavé, 36 - Telèfon 870 04 32

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÈFON 8708560

Atletisme

Cross Ciutat de Granollers

Una vegada més, o un any més, hem tingut el «Cross Ciudad de Granollers», en la seva 13.ª edició, i, ni el número ni les dificultats que hi havia, han aconseguit que deixés de fer-se.

S'ha dit que ha perdut categoria, però nosaltres creiem que, si és veritat, n'ha perdut molt poca, ja que abans els inscrits voltaven els 3.000 i enguany també eren 3.000. Potser sí que la carrera de 10.000 mts. s'hauria corregut amb 40" o 50" menys, però realment els capdavanters també corrien molt; el nou circuit tenia uns 2.000 mts. i els doblats ja hi eren a la segona volta (abans dels 4.000 mts.).

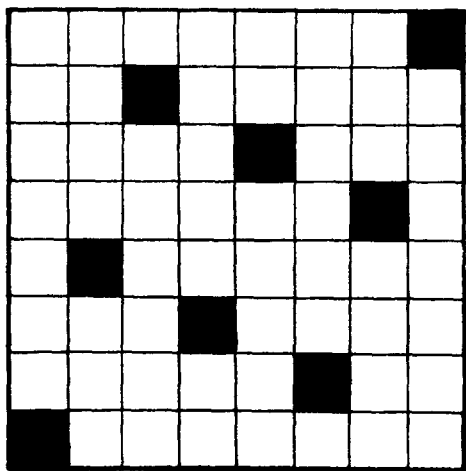
Els locals, dels quals cap és especia-

lista en cross, aconseguiren: la Núria Vilà el 2.º lloc de cadets femenins; el seu germà, en Salvador, féu el 6è de cadets masculins; l'Anna Palacies va ser la 8.ª, també de cadets femenins; i els altres participants van obtenir bones classificacions segons les característiques de cadascú, però tots acabaren les seves carreres, cap abandonà abans d'hora. Això equival a dir que entrenen bé de cara a la pròxima temporada de pista.

Avui dia 23, hi ha programat la segona carrera popular de la ciutat, enguany tot és circuit urbà, d'uns 5.000 mts., on hi pot córrer tothom.

C-11

Mots encreuats - 45 • Quico

HORIZONTALS

1. En plural, felicitació nadalenca. — 2. Pronom. Petit del talp. — 3. Salomó hi tenia una reina. Contracció. — 4. Junt amb la següent,

pel·lícula d'en Hitchcock. — 5. Consonant. Un dels reis en porta. — 6. Amb una a al darrera, volcà sicilià. Al revés, nom familiar de dona. — 7. Blasfèmia, grolleria. Extremistes Revolucionaris. — 8. És molt freqüent, amb els peus, fer-ho, a la galleda.

VERTICALS

1. Arbre que fa «nispros». — 2. Munt de massa. Al revés, joc d'infants. — 3. CCCCC. Dos anys. — 4. Els de cor són perillosos. Al revés, nom de lletra. — 5. Nota. Que no deixa passar la llum (fem.). — 6. Al revés, entre els animals, l'home. Consonant. — 7. A l'esquena d'una vespa. Al revés, pansits. — 8. El que fabrica oli...

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Granota. — 2. Ai. inarC. — 3. Luxe. scE. — 4. Isard. T. — 5. L. Vorera. — 6. EMI. Eric. — 7. Inort. Fi. — 8. Orxates.

V.: 1. Galilei. — 2. Rius. Mno. — 3. A. Xavier. — Nieró. RX. — 5. On. Dreta. — 6. Tassar. T. Arc. Rifé. — 8. Cetacis.

Illa esports
tot per a l'esport

Generalíssim, 165 - Telèfon 870 16 34 - GRANOLLERS

Sirvent
FERRETERIA
MENAGE
Granollers

Agenda

Cinema

ASTORIA

La carrera del siglo
Documental

MAJESTIC

Tarántula

Nieve que quema

MUNDIAL

Detective privado

El periscopio

PRINCIPAL

Quadrophenia

Exposicions

Museu de Granollers

Ermengol Vinaixa

25 Anys després

Sala d'Art de la

Caixa d'Estalvis de Sabadell

Pintures i Dibuixos

Casals Grau

Sala Sant Jordi de la

Caixa d'Estalvis de Catalunya

Aquarel·les i olis

Torradabell

A B, Galeria d'Art

Sala A

cinc espais - cinc artistes

Sala B

Salvador Del Bas

Bàsquet

Dissabte, 22

tarda, a les 8,30

Areslux Granollers - Real Madrid

Futbol

Dissabte, 22

Tarda a les 3 - Benjamins

Tarda, a les 4 - infantils

Granollers B - Sant Celoni

Tarda, a les 5,30

Veterans - Decano

Diumenge, 23

Matí, a les 10 - infantils

Granollers A - Mollet

Torneig de Nadal

Diada de Nadal

A les 10

Cardedeu - Parets

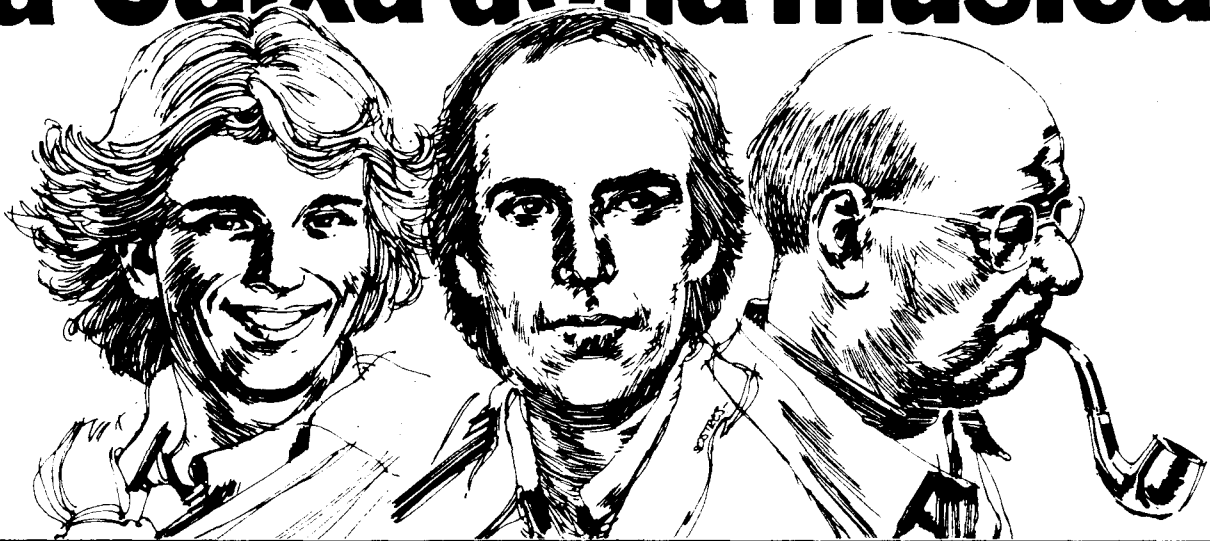
A les 11,45

Granollers A - At. Vallès

Diada de Sant Esteve

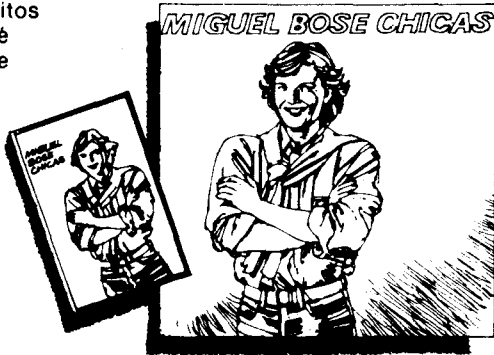
Final del Torneig

La Caixa dóna música.

Miguel Bosé, Lluís Llach, Pau Casals, Camilo Sesto, Rocío Durcal, Boney M, Angela Carrasco y todos los Superéxitos del 79, han llenado la Caixa de música.

Los últimos éxitos de Miguel Bosé en un LP donde no hemos olvidado nada de lo que te gusta.

La sensibilitat catalana de Lluís Llach, les seves cançons tan colpidores i el seu estil tan personal queden reflectits ara, més que mai, en aquest darrer LP seu.

Cal conèixer Pau Casals com a director d'orquestra. Aquesta és una gravació memorable on el mestre va abocar tota la seva inspiració i tota la seva sensibilitat.

Los cantantes españoles e internacionales más famosos del 79, interpretan las canciones que más éxito han tenido a lo largo del año.

Del 15 al 24 de Diciembre.

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"